

КРИСТИН ЮРУКОВА
СВАТЪБЕНО ПЪТЕШЕСТВИЕ

chitanka.info

Тази любов трябваше да приеме така, както бе приела да се роди.

Момчето беше всичко това, което тя не беше. Русотата му осветяваше смуглата ѝ кожа като лунна светлина — нощните сенки, здравето и жизнеността му бяха жизнен огън за изнеженото и болнавото ѝ тяло, заниманията му с чисто физическа работа я удивляваха и развеселяваха, нея, упоритата интелектуалка, избягвала физическите усилия като унижение на духа.

Пое го от летището с група чужди монтажници и се остави веднага да бъде обвита от свиления му поглед като в златозарен пашкул и така — през целия му престой, уж бяха група, превеждаше им, хранеше се с тях, скучаеше по ресторанти с тях, но си оставаше с усещането, че са само двамата, той я носеше като в люлка, изпредена от кехлибарените лъчи на очите му, нямаше нужда да си говорят, тя тръпнеше от зноя на ледената му кожа, а той предпочиташе да се изразява с проблясъка на кожата си, с едва забележимите движения на силно развитите си мускули като на спортист или хамалин, с приглушения зов в котешките си очи. Една нощ я попита ще остане ли при него в хотела му, някак съвсем между другото, мълчаливото ѝ тръгване го накара да не обели повече дума по въпроса, дори когато останаха броени дни до заминаването му. Когато се сбогуваха на летището, той ѝ пъкна в ръката останалите му български левчета: „Да стоят за почивката ни през лятото“. Целувката му бе плътска и разтърсваща, но вече имаше време само за махане с ръка. Писмата до лятото идваха на странни спазми — ту ги имаше, ту ги нямаше, но това бе наистина едно голямо ято, та и изгубените птици не спираха усещането за несекващ полет на цялото ято. През август удари спирачки почти припаднала на входа и след две хиляди километра шофираше без почивка, не съществуваха разстояния и стихии, които да му попречат да стигне до първата си нощ с нея. Оттеглиха се в пустошта на планината и се любиха до пълно изтощение сред боров огън и ледени звезди, не смееха да се появят навън за ръка, да не предизвикат властта на все още херметично затворената за чужденци страна. Любовта им така бързо се разви, че измести всичко друго в дните им, тиранично налагаше непрекъснатата им отдаденост, не бе вече възможно да се измъкнат от защитната ѝ черупка, без да се окървавят. Двете хиляди километра разстояние с Желязната завеса между страните им означаваше, че или трябваше да се женят, или

начаса да се разделят, нямаше как да останат просто любовници, но тъй като взаимното им опознаване бе минало предела, преди който можеха да се върнат назад и да живеят без по-нататъшно навлизане един в друг, един отказ на молбата им за разрешение за женитба от родината ѝ щеше да преобърне идилията в трагедия.

Документите отлежаваха някъде, някой трябваше да им даде пропуск за брачното ложе, някъде ги проучваха, но в това време режимът организира падането си и се оцъкли гладната зима на деветдесета година. Сега вече нямаше какво да се чака, хаосът, даващ възможност за режисирано размесване на пластове, бе направил ненужни временно каквито и да е разрешения и документи от страната ѝ, която буквално се „разнасяше по света“, както се изрази майка ѝ. Те също се включиха в паническото движение навън, извън доскоро зазиданите граници, в които не бе останало вече нищо за ядене. На границата чакаха два дена, за да напуснат държавата-бедствие, палеха си огньовете като останалите бегълци със съчки от околните храсти и наблюдаваха с удивени очи това истерично преселение, хората бяха обзети от безумния страх държавата им да не си ги поиска обратно.

Югославия бе дълга и досадна, с някакъв полъх на Запад, целта беше Виена, мечтаеха си за сватбено пътешествие с валсове, Шьонбрун и Брьогел, въпреки шестстотинте марки в джоба му, гризяха курабиите, кексовете на майка ѝ, за да пестят, но любовният глад ги мъчеше, та ги хвърляше в плесенявали легла на евтини хотелски стаи в Алпите, в колата, под все още капещите след поредния дъжд дървета, напредваха в любовта като в зрелостта, получаваха много, но очакваха все повече и насладата изискваше все по-дълбоко гмуркане.

Край Мелк се шумгнаха в първия мернал им се пансион в есенната киша, залени от дъждовете се отдадоха на обичайните си любовни изтощителни игри. Събудиха се сред тъмнеещ мръсносив ден, но пред изненаданите им очи в сумрака смътно се очертаваха тежките барокови сгради на известния с огромната си библиотека манастир, зеленикаво се белееха кулите му, тежкият му кораб пореше тайнствено мъглите към някакъв невидим бряг. Скочиха от леглото, мушнаха се в движение в якетата си, под качулките лицата им блестяха с онова особено щастие на истинското начало и на младостта, намерила пътя си, след минути бяха вече сред натоварения с минало кораб на манастира, сред арки и гранатовочервени кадифета, сред

щедри позлати и закачливи ангелчета, държаха се за ръце и им беше безпределно ясно, че двамата са млади, здрави, свободни и галеници на съдбата.

На следния ден бяха вече в родната къща на Оскар Кокошка, тя бе потресена от жалкия вид на голото момиченце в пубертетна възраст от „Ранно израстване“, което очевидно не знаеше какво да прави със себе си и с израстването си, свито уплашено, чакащо любовта като удар. „Любовта като удар? — неразбиращо се питаше тя. — Нима е възможно любовта да е друго освен щастие?“ На прага на изложбената зала притисна индуски смуглото си лице към кехлибарената коприна на лицето му, искаше начаса потвърждение на горещата красота на любовта им.

Парите им свършиха преди Виена и не можеше да се мисли нито за Шьонбрун, нито за тайните на Мария Терезия, пътят можеше да е вече само към родината му. На някакъв мост в планините небето се килна на една страна, колата отхвъркна незнайно накъде и тя, докато попита какво става, се озова извън прозореца на колата, той остана от другата страна на стъклото, макар че стъклото се смъкна като раздрана завеса, виждаше лицето му, което придоби сънен вид, а добродушната му усмивка съвсем бавно се изкриви в грозна гримаса, опитваше се да го достигне, да го погали, за да премахне този зловещ израз на лицето му, но бе някак закована с гвоздеи в неестествената си поза. Гледаше въпросително, когато дойдоха колите със сирените и хората със сигнални облекла и лицето на Вили изчезна пред погледа ѝ. В знак на протест към разделянето им тя затвори очи и се гмурна като че съзнателно в безсъзнанието.

Събуди се обхваната в метални обръчи по тялото, оплезена в пипалата на тръбички, стъкленият мехур на системата бавно изливаше в ръката ѝ смесите от лекарства, висеше като плод на системата и не можеше да предприеме обиколка на болницата, за да го потърси, молеше се с объркани думи за него, в мислите си го заварваше все още изкривен от болката и затова се опитваше да разгони мислите си, да съзерцава сумрака в стаята без мисли.

Когато най-сетне я освободиха от системата и от съня, който тя сякаш непрекъснато ѝ инжектираше, поиска да ѝ покажат отделението, в което бяха положили тялото на Вили, за да извършват и с него навярно тези мъчителни и тъжни манипулации както с нейното.

Отговориха ѝ, че тя трябва да се надява на времето, което лекува, защото той е кремиран на тази и тази дата, датата на катастрофата им, ако тя си я спомня, предложиха да ѝ хванат такси за там, където тя искаше да иде. Само че тя нямаше къде да ходи без нейния Вили, а и не вярваше на думите на лекаря, както не вярваше в съществуването на черна магия. Без негова помощ тя не можеше дори да се добере до урната му, нито до родното му място, нито до своето родно място. Кой знае защо ѝ се мерна мисълта: „Бъдещето ще покаже!“, какво ти бъдеще, какво можеше бъдещето да покаже на нея, току-що изхвърлената от бъдещето си. Събра си прилежно багажа, съвсем изправена напусна болницата, сви на ъгъла и когато реши, че вече е извън обсега на погледите на лекарите-спасители, седна кротко на тротоара, сети се как само преди години бе мечтала да попадне извън Желязната завеса, та дори само за да се тръсне на тротоара и да псува системата, от която се бе изплъзнала. Само че сега не се сецаше нито за комунистите, нито за човеците изобщо, нито за отблясъците на колите, наблюдаваше примряла единствено растежа на чудовищно ожесточение в себе си срещу мъртвия, извел я от криво-ляво подредения ѝ живот, за да я измами във всичките ѝ очаквания, напускайки я така нелепо още при сватбеното им пътешествие. Но тъй като него го нямаше и нямаше и не можеше да поеме ожесточението ѝ, тя насочи омразата си към самата любов, която не пожела да агонизира след агонията на Вили, беше пряко силите ѝ да не повярва, че е открила кой е коренът на злото — любовта. Какво ѝ оставаше освен да продължи да броди из живота, напълно отърсена от желанието за близост с когото и да е.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.